

JOHANNESBRIEF

IN DIT NUMMER O.A

Nieuws van de diaconie	2
De kerk op vakantie	6
Kennismaking met Elise	9

KERKDIENTEN

27 augustus	ds. Alke Liebich
3 september	ds. Alke Liebich
10 september	ds. Geke van Schuppen
17 september	Ruimteviering
24 september	ds. W. Dijkstra
1 oktober	ds. Monique van

TER OVERWEGING

IN EN UIT JE COMFORTZONE

Wat is dat eigenlijk, je comfortzone? Je mag het Engels (met spatie) of Nederlands (zonder spatie) uitspreken. We gebruiken het woord gemakkelijk, en iedereen ziet er dan wel iets voor zich. Comfort, dat is iets dat lekker zit, lekker voelt. Veilig en comfortabel. Met een kussen op de bank, kopje thee en een boek. Of misschien voelt u zich het meest comfortabel met de handen in de aarde, aan het werk in de tuin. Ik denk dat mijn comfortzone eerder mijn luie zone is. Dat ik denk: oh, ik kan dat klusje best morgen doen. Nu blijf ik even liggen/zitten/lezen.

Ik kom erop omdat ik met het nieuwe plan van Café Veerkracht (verderop gaat het erover) ook mijn teen over mijn comfortzone zet. Want ja, de Johanneskerk is een warm bad. Daarbuiten hangt er meer van mij af. Ik vind Jezus aan mijn zijde, of eigenlijk als een por in mijn rug: kom op. *En als iemand je dwingt één mijl met hem mee te gaan, loop er dan twee met hem op. Als iemand iets van je vraagt, geef het hem, en keer je niet af van wie geld van je wil lenen. En als jullie alleen je broeders en zusters vriendelijk bejegenen, wat voor uitzonderlijks doe je dan?* (uit de Bergrede, Mattheüs 5)

Het klinkt zo lekker, mijn comfort zone. Maar je bent daar eigenlijk nooit. Nooit zegt iemand: oh wat ben ik heerlijk in mijn comfort zone. Kennelijk is het veel beter om het niet aldoor comfortabel te willen hebben. Hup, eruit! Soms is het ook juist lekker om iets nieuws en onbekends te doen. Als ik in een roeiboot stap (wat ik nogal eens doe) voelt dat lang niet altijd comfortabel, maar soms best wiebelig. En onzeker: je weet nooit wat je onderweg tegenkomt. Maar het is wel leuk om te doen; ik doe het vrijwillig en welbewust. Is dat dan (nog) mijn comfortzone? Of ben ik er dan al uit? En welke zone is dat dan weer?

Hoeveel zones heeft een mens? Daar wordt verschillend over gedacht. Naast het comfort is er het leren: een ontdek-, leer- en groeizone. En je leest ook over de angst- of paniekzone. Daar waar je absoluut niet wilt komen. Je kunt alleen nog maar wegrennen. Waarschijnlijk valt er dan ook niets meer te leren.

Die leer- en groeizone, dat is de brugklas, de nieuwe studie of de nieuwe baan. Dat is een nieuwe hobby, of een nieuwe collega. Ook de kerk kan dat: hat is ons pionieren en onze samenwerking met de Ruimteviering. Het moment om het comfort achter je te laten – daar hoort moed bij. Maar terugkijkend denk ik nog wel eens: en, waarom was dat nou zo moeilijk? We zijn geen kerk, om het elkaar comfortabel te maken, zolang we elkaar in het avontuur niet verliezen. De samenwerking met de Ruimteviering is zo iets, soms oncomfortabel. Het voelt onwennig omdat we het liever iedereen naar de zin maken. Maar achteraf gezien: het kan wel, en de wereld vergaat niet. Dat vind ik een enorme opsteker voor onze gemeenschap, bemoedigend. Misschien zijn we er klaar voor om nog weer eens beter naar de Bergrede te luisteren.

Alke Liebich

DIACONIE

BIJ DE COLLECTES

Al meer dan 50 jaar organiseert PAX (vroeger Pax Christi geheten) in de derde week van september de Vredesweek. Dat betekent dat er dit jaar van 16 tot en met 24 september weer extra aandacht is voor de zaak van de vrede. In de Johanneskerk bestempelen we de hele maand september als vredesmaand. De opbrengst van de diaconale collecte is bestemd voor het werk van PAX.

Het thema van dit jaar is: Democratie onder druk.

PAX schrijft op de website:

'In Nederland geloven we graag dat wij die (democratische) zaken op orde hebben. Maar onze democratie staat onder druk. Steeds meer mensen wantrouwen de rechtsstaat, de politiek, de media. Conflict, haat en geweld liggen dagelijks op de loer en als we eerlijk naar de

stand van zaken kijken zien we dat het systeem in Nederland piept en kraakt onder structureel onrecht, dat de verdeling van macht scheef is en

dat het sociale weefsel dat onze samenleving bij elkaar houdt afbreekt.'

Welke concrete stappen PAX zet om het thema aan de orde te stellen, is lokaal verschillend. We zullen in de Johannesmail nadere informatie geven over activiteiten in Amersfoort en omgeving.

Op donderdag 21 september - in de Vredesweek en op de Internationale Dag van de Vrede – is er een bijeenkomst in de Domkerk in Utrecht., waar wordt stil gestaan bij 75 jaar vredesbeweging in Nederland. Het evenement is voor een ieder toegankelijk. Meer informatie staat op de website van PAX:

www.paxvoorvrede.nl

We hopen dat u blijft werken aan vrede, als persoon, en wellicht ook door een financiële bijdrage op rekeningnummer NL11 INGB 0000 1314 51 van de Diaconie DoReJogemeente, ovv PAX

STRAATPASTORAAT 15 JAAR

Als Johanneskerk hebben we met enige regelmaat contact met het Straatpastoraat in Amersfoort. Bovendien is straatpastor Bernadette van Dijk een graag gehoorde gastspreker in onze vieringen.

Het Straatpastoraat bestaat 15 jaar en daar wordt op vrijdagmiddag 15 september ruim aandacht aan besteed.

In kerkgebouw De Bron (Vogelplein 1) is er tussen 14:30 en 17:00 uur een jubileumbijeenkomst met gesprek en ontmoeting. Het thema is: Mee oplopen. De ervaringen van de straatpastores en de verhalen van de mensen van de straat staan centraal. Wat betekent 'mee oplopen' in de praktijk? Welke lastige en mooie ontmoetingen zijn er? Iedereen is van harte welkom, maar in verband met de voorbereiding is het handig als u zich aanmeldt – liefst vóór 1 september – via jubileum@straatpastor.nl

WAAR VLIEGT DE VREDESDUIF NAAR TOE?

Onze kerkelijke gemeente kent sinds enkele jaren de traditie van een zogenaamde 'vredesduif' die ieder jaar in september naar een nieuwe plek wordt gebracht. Het is een duif van aardewerk die symbolisch vrede brengt en contact legt tussen onze kerk en de plaats waar zij haar nest heeft. De duif zoekt altijd in september een nieuwe plek omdat dan in de kerk de Vredesweek wordt gevierd, dit jaar van 16 tot 24 september.

De duif is eerder geweest bij het Diaconaal Aandachtscentrum, bij de Straatadvocaat, bij ontmoetingscentrum Beytna in de wijk Nieuwland, in Randenbroek bij buurtcentrum Entree, en bij coöperatie De Blauwe Paraplu in de Kruiskamp.

Vredesduif naar Pitstop

In september vliegt de vredesduif naar Pitstop. Pitstop biedt woonruimte aan jongeren die willen leren om zelfstandig te wonen. Deze jongeren volgen een opleiding op het mbo Amersfoort of bij het ROC Midden Nederland. Ze lopen het risico uit te vallen door een instabiele thuissituatie. Ze kunnen niet meer thuis wonen

en zijn ook nog niet in staat volledig zelfstandig te wonen. De jongeren tussen de 18 en 25 jaar hebben voldoende financiële middelen om zelf de huur te betalen en in hun levensonderhoud te voorzien. Ze kunnen er minimaal 1 à 2 jaar wonen.

Pitstop biedt begeleiding aan maximaal 30 jongeren. Ruim 20 van hen wonen in een pand aan de Graaf Hendriklaan, en anderen in woningen verspreid over de stad.

De organisatie Sovee biedt de woonbegeleiding. De begeleiders zijn aanwezig op de momenten dat de meeste jongeren thuis zijn: aan het einde van de middag, 's avonds en in het weekend. Daarnaast is de begeleiding 7 dagen per week, 24 uur per dag telefonisch bereikbaar. De Vredesduif zal voor een jaar een goede plek krijgen in de Graaf Hendriklaan.

FINANCIEN VAN DE DIACONIE

De opbrengsten van de collectes en giften voor de collectedoelen blijft verheugend:

April: ASKV, juridische en medische hulp aan ongedocumenteerden, €1.231

Mei: Vakantiegeld delen € 5.401

Juni: Stichting Leergeld, hulp aan kinderen uit gezinnen met geldzorgen, € 835

Juli: Herenigingsfonds, hulp bij gezinshereniging, € 1.312

Daarnaast ontvingen wij met vreugde giften voor OZ (ons zorgenkind, € 800) en voor het noodpotje. Dat bevat nu € 522.

Wij kregen in het kader van de Paasactie van de Thomas Scheltus Stichting €1.400. Dat ging naar de doelgroep: alleenstaande, Amersfoortse protestantse dames van 45 jaar of ouder met beperkte financiële mogelijkheden.

OZ, Ons Zorgenkind, is nu met vakantie bij zijn vader. De diaconie zorgt maandelijks voor een bescheiden zakgeld, waardoor zijn vriendjes niet langer meer alles voor hem hoeven te betalen als ze ergens heen gaan. Dat was wel erg vernederend. Bovendien leert hij op deze manier met geld om te gaan. In september is er overleg over bijlessen in het nieuwe schooljaar. Met onze Iraanse jongeling, Ali, gaat het goed. Zijn studie verloopt naar wens, hij heeft een

appartementje dat hij met enthousiasme keurig schoonhoudt en waar hij zijn vrienden ontvangt, en hij gaat voetballen en boksen om goed in beweging te blijven en mensen te ontmoeten. Hij is op zoek naar een nieuw studentenbaantje, want op het rondbrengen van pakjes is hij wel uitgekeken. Het is hem gelukt om een tandarts te vinden die nieuwe patiënten aanneemt.

Wij hebben hem verzekerd dat hij op steun van de diaconie kan blijven rekenen (bv. voor medische kosten die niet onder de basisverzekering vallen).

Namens de diaconie,
Dick Tommel

GEMEENTENIEUWS

BESTUURLIJKE ZAKEN

In de juli vergadering spraken we na over de ledenvergadering van 11 juni. We constateerden dat we niet gehandeld hebben in overeenstemming met ons nieuwe reglement. In ons nieuwe reglement staat dat we per participant (Do, Re of PWBA) ten hoogste twee personen in de kerkenraad kunnen hebben. Met de keuze voor Desiree Berendsen zouden we dan drie leden hebben van de PWBA: Hans Wels, Roland Loos en Desiree Berendsen. Om dit op te lossen hebben we besloten dat Hans Wels per september zich terugtrekt uit de kerkenraad. Hans heeft nog wel zitting in het bestuur van de SFS (straks: Stichting Johanneskerk). Op een later moment zal Desiree benoemd worden in het bestuur. Op die manier kunnen zowel Desiree als Hans reglementair functioneren. De kerkenraad is van plan om aan een komende ledenvergadering voor te stellen te tekst van het betreffende reglementsartikel aan te passen, zodat het mogelijk wordt dat er ook drie personen per participant in de kerkenraad kunnen zitten. Want het zou toch jammer zijn als iemand zich bestuurlijk wil inzetten voor de Johanneskerk, en dat dat dan om formele redenen niet mogelijk zou zijn.

De nieuwe statuten liggen overigens nog bij de notaris. Een definitief concept zullen we nog onder een ieder verspreiden. De kerkenraad heeft de wake voor vluchtelingen geëvalueerd; dit gebeurt ook door de organisatie. Tot slot hebben we het gehad over de startzondag op 3 september. In juli is het pioniersplan ingediend. We hebben een voorlopige toestemming en verwachten

binnenkort de definitieve toestemming. Wel is het zo dat de gevraagde subsidie gehalveerd wordt. Begin september zal de overeenkomst met de PKN getekend worden.

Persoonlijk genoot ik deze zomer zeer van het spel van onze drie nieuwe organisten. Wat boffen we toch met deze drie!

Heb je vragen of opmerkingen over het werk van de kerkenraad? Mail, bel of app dan even met de secretaris, Laura van Rossum du Chattel, 06 1587 5667, secretaris@johanneskerk.nl

PIONIERSPLEK CAFÉ VEERKRACHT GOEDGEKEURD

Ons plan voor de pioniersplek is goedgekeurd door het landelijk team pionieren van de Protestantse kerk. Een gedeelte van het gevraagde bedrag is toegezegd, maar dit is voldoende stimulerend om door te gaan. In september zal de samenwerkingsovereenkomst worden getekend. Van de voortgang zal ik, samen met anderen, af en toe berichten. De eerste vervolgstappen voor Café Veerkracht zijn het verstevigen van het team, uitwerken van plannen en samenwerking zoeken. De eerste samenwerking zal een ontmoeting van generaties zijn, samen met POWER. Die begint vorm te krijgen.

In de bespreking tijdens de ledenvergadering in juni was gevraagd hoe de gemeente hierbij betrokken kan zijn. Er is meedenken genoemd, en meedoen op onderdelen. En er is de voorbede genoemd – uw eigen persoonlijk gebed, of in de kerk. Dan moet u wel weten waar het om gaat. Ik neem u mee met enkele

gedachten. Deze keer over de kenmerken van 'millennials'. Het vervelende is dat ik nu moet generaliseren, alsof elke 30er, elke 60er en 80er hetzelfde is. Met excuus hiervoor vooraf, doe ik dat nu maar wel. U mag zelf even kijken of u dat herkent, of dat ik het mis heb. En dat hoor ik dan graag.

Waar lopen millennials (geboren tussen 1980 en 2000) op leeg, nemen de benen en hebben er een hekel aan? Komt 'ie: routine, eentonigheid en bureaucratie. En bijvoorbeeld ook aan slechte (ouderwetse, rommelige) faciliteiten.

Toegegeven, het zijn open deuren: er is bijna niemand die blij wordt van bureaucratie of eentonigheid. Maar het gaat erom hoe de dingen worden ervaren. Eentonigheid kun je herkenbaarheid noemen, en wat voor de een bureaucratisch is, ervaart een ander als duidelijkheid. Dan kan ik zo zien dat een traditionele organisatie als de kerk – ook als is 'ie nog zo losjes georganiseerd, zoals de onze – hier bedenkelijk op scoort. Juist daarom starten we de pioniersplek buiten de kerk op.

En andersom? Wat hebben millennials te brengen, waar zijn ze goed in? Natuurlijk generaliseer ik weer: humor en flexibiliteit, persoonlijk leiderschap en persoonlijke verantwoordelijkheid, creativiteit, dynamiek en besluitvaardigheid. Klinkt allemaal superpositief; wie kan hierop tegen zijn? En weer: het is maar hoe je het ervaart. Flexibiliteit kan ook als onbetrouwbaarheid worden waargenomen, en persoonlijk leiderschap als eigenwijsheid. Goed om dit soort ervaringen van meer kanten te bekijken. Wat je zelf wel eens ervaren hebt als 'laat maar waaien', wispelturig of onbetrouwbaar, kun je ook gewoon te zien als levendige flexibiliteit. Zonder die red je het namelijk niet in 2023.

En ik dan, de pionier? Het is best confronterend om te beseffen waar ik zelf aan vastplak. Ik moet er nog meer dan anders los van komen, althans voor een dag in de week. Enthousiast zijn over iets waar ik misschien last van heb. Om daar beter in te worden, daarvoor is uw meeleven en gebed zeer gewenst.

Alke Liebich

COLUMN: BART

Mijn neef van 18 nodigde mij uit voor een rondleiding op het Ambachtelijk Botencentrum aan de Eem. Hij werkt daar als vrijwilliger in de (houten) botenbouw. Als eerste liet hij mij alle soorten hout zien waarmee gewerkt wordt, vertellend over de verschillende kwaliteiten en mogelijkheden. Daarna bekeken we al die mooie houten boten in aanbouw of ter restauratie.

Hijzelf werkt aan een boot die vanaf de bodem weer opnieuw moet worden opgebouwd. Hij vertelde hoe hij bezig is met de spanten; dikke gebogen delen die overdwars ten opzichte van de lengte van het schip worden aangebracht. Allemaal verschillend en met de hand op maat gemaakt; het is veel uitproberen, passen, meten, schaven en weer uitproberen.

Wat mij opviel was de kennis en kunde waarmee hij over het werk praatte en de liefde waarmee hij de onderdelen van de boot aanraakte. Hij vertelde over het geduld en de aandacht die nodig is en het bijtijds vragen om begeleiding. Als het hem teveel wordt gaat hij kijken hoe zijn vakbroeders en -zusters bezig zijn of hij wandelt een stukje langs de Eem.

Terwijl ik naar hem luisterde en naar hem keek kwam de preek van Wouter Stronkhorst in de Johanneskerk van zondag 2 juli bovendrijven. Het ging over Chronos- en Kairos-tijd; beiden van God

gegeven met als opdracht aan ons om ze op een goede manier in te zetten. (Chronos: meetbaar, doorlopend, Kairos: het moment, ARR). Maar, is er wel een Chronos- en een Kairostijd?

Ik las 'Een levensregel voor beginners, Benedictijnse spiritualiteit voor het dagelijks leven' van Wil Derkse weer eens opnieuw.

N.B.: in Volzin staat zijn boek elke maand opnieuw in de top 10.

Wil Derkse spreekt over het heilzame ritme van een geordende dagindeling. Maar dan wel in die zin geordende dat flexibiliteit mogelijk is. Dat kan alleen als er vier vaardigheden geoefend worden:

- de kunst van het beginnen
- de kunst van het ophouden
- de kunst van de juiste houding tussen het beginnen en het ophouden
- de kunst respectvol rekening te houden met de getijden

Hij schrijft behartenswaardig over de vier vaardigheden.

Ik werd vooral getroffen door de kunst van de juiste houding tussen het beginnen en het ophouden. Hoe doe je dat?

Benedictijns werken gaat over de áandacht die je aan het werk geeft. De drie oorspronkelijke Benedictijnse geloften ondersteunen dit type werken:

- Stabilitas: erbij blijven, niet weglopen. Vol vertrouwen en geduldig volhouden.
- Conversatio: dagelijks verbetermanagement zoals Derkse schrijft. Verandering door kleine haalbare dingen.
- Obedientia: aan elkaar gehoor geven. In oprechtheid openstaan voor aanwijzingen en adviezen.

Ik dacht aan Bart. Wat hij doet in zijn botenbouw, dat is voor mij Kairostijd maar dan ín de Chronostijd! Geen Vita Activa naast Vita Contemplativa, maar Benedictijns leven uit één stuk! Hij is met zijn 18 jaar, een goed voorbeeld voor mij.

Ik ben benieuwd wat Bart van deze bespiegeling vindt.
Corrie Hoekstra

DE KERK OP VAKANTIE

FILOSOFISCHE PELGRIMAGE

Oberengadin was de eindbestemming van onze vakantie, het deel van Zwitserland waar Friedrich Nietzsche (1844-1900), de filosoof van het nihilisme, zijn meest beroemde werken schreef. We kozen Todtnauberg als tussenstop, omdat daar de hut van Heidegger (1889 - 1976) één van de bekendste filosofen uit de 20 e eeuw, staat. Toen wij op de Martin Heidegger-wandeling het standbeeld van Jacobus zagen, met de tekenen van de bekende bedevaart route naar Santiago da Compostella, kwam de gedachte aan een pelgrimage op. Heidegger, destijds privaattoespreker in Freiburg, kreeg de door

ons gezochte hut van zijn vrouw in 1922 om daar ongestoord te kunnen schrijven. In de hut, met mooi uitzicht over het dal, zijn veel bekende denkers en dichters op bezoek geweest, onder meer Sartre en de theoloog Bultmann. De hut zelf is niet te zien, deze is nu privébezit van de familie en niet toegankelijk. We hadden nog tijd om op weg naar Oberengadin 'en passant' een kijkje te nemen bij het huis van psycholoog Carl Gustav Jung aan het meer van Zürich. Jung had een rijke vrouw getrouwd en was zo in staat dit huis, bijna een kasteel, te laten bouwen. Het is nu een museum. Anno 2023 is het meer van Zürich druk met pleziervaartuigen en surfers, een heel verschil met een eeuw geleden toen Jung daar de rust zocht.

In Sils Maria in Oberengadin bezochten we het Nietzschehuis- nu museum- waar Nietzsche een eenvoudige kamer huurde. Nietzsche werd op 25 -jarige leeftijd al hoogleraar klassieke talen maar vroeg in 1879 voortijdige 'pensionering' aan vanwege ziekte. Hij leed aan ernstige migraine en was zo slechtiend dat zijn vrienden hem vaak moesten voorlezen. Hij is veel op reis geweest, vooral om een plek te vinden waar hij minder last zou hebben van zijn kwalen. In Sils Maria zocht hij de afzondering in de bergen om te kunnen schrijven. Zijn korte aantekeningen, gemaakt tijdens wandelingen, werden door zijn vriend Peter Gast uitgewerkt.

De omgeving met het meer van Silvaplana is schitterend. Aan de oever daarvan ligt de later zo genoemde Nietzschesteen, waar hij geïnspireerd werd tot één van zijn centrale gedachten.

Hoe kon Nietzsche wandelen? Zonder begeleiding zou hij waarschijnlijk niet de relatief eenvoudige bergwandelingen waarvan wij konden genieten, hebben kunnen maken. Nietzsche was een geniaal denker en stilist, maar zijn werk zou niet mogelijk zijn geweest zonder alle 'mantelzorg' van familie en vrienden.

Je kunt je afvragen wat de omgeving deed met deze denkers en of dat merkbaar is in hun werk. In Nietzsches boek *Also sprach Zarathustra* trekt de hoofdpersoon zich terug in de bergen en komt daar na tien jaar met zijn boodschap naar beneden. Veel van Nietzsches beeldspraak is ontleend aan de natuur. Bij Heidegger is een relatie minder eenvoudig aan te tonen en in kort bestek niet uiteen te zetten. Wij hebben genoten van onze reis in de voetsporen van grote denkers.

Hans Wilschut

VAKANTIE MET GOD

Als ik met vakantie ga is het eigenlijk nooit voor de zon, de drankjes, feest en dat soort zaken. Enthousiaste verhalen over een bepaalde plek aan een gezellig strand en de rijkelijk stromende witte wijntjes hoor ik aan en ben blij dat de belevers plezier hadden.

Zon is voor mij snel te warm en de kater begint al tijdens het drinken van de wijntjes. Letterlijk.

En van grote groepen (feestende) mensen word ik onrustig, krijg ik vluchtneigingen.

Nog regelmatig zegt iemand mij dat ik "eens moet praten met een deskundige", met een peut dus.

Nee. Doe ik niet (meer). Laat mij maar naar Zweden gaan en (soms) gezellig zijn in klein verband.

Met vakantie gaan is voor mij wel een moment van bespiegelen. Vooral tijdens de reis.

Met mijn echtgenote was ik deze zomer naar een Frans strand. Want ik krijg niet elk jaar mijn zin....

Atlantische kust. Want ik weiger pertinent om naar de Middellandse Zee te gaan. Daar gebeuren zulke vreselijke dingen dat ik echt niet aan de rand daarvan op een handdoekje kan gaan liggen ontspannen. Ik kan sowieso niet langer dan twee dagen achter elkaar op een strand zitten. Ik moet dan echt anders gaan doen, ik hou het gewoon niet vol! Maar dat terzijde.

Gelukkig zijn wij het samen eens dat het zo hard mogelijk afjakkeren van een betaalde Autoroute, met overvolle en vieze parkeerplaatsen, niet ons ding is. Dus kiezen wij voor slingerweggetjes richting bestemming. Door dorpjes waar nog opgekeken wordt als er een auto met Nederlands kenteken passeert. Als we geen zin meer hebben in rijden leggen we aan bij een Chambre d'hôte. Altijd goed.

Daardoor begint onder Breda het ervaren al. Kijken, verrast worden, vragen stellen in jezelf en naar elkaar (waarom bouwt iemand zo'n huis, zijn mensen hier gelukkig, wie heeft dit prachtige park bedacht?). Met opmerkingen net zo (wat een mooie kerk, wat een schitterend bos, wat staan die koeien daar ontspannen, ongelooflijk dat die oude Renault 4 het nog doet).

En stilttes. Soms tientallen kilometerslang. In vrede, want wij weten van elkaar dat we dan bespiegelen, reflecteren. Elk in onze eigen richting. Ondertussen natuurlijk wel de automobiel volgens voorschrift besturen. Geeft anders zo'n rommel.

Onvermijdelijk koppel ik rijdende de dorpjes, de mensen daarin en al die prachtige natuur in Normandië en Bretagne aan de Aarde, aan zijn, aan Zijn, aan het besef dat ik, we, onderdeel zijn van het grotere geheel, het Al. Dat we gelijk zijn aan elkaar, dat we die bloem zijn, het water in die stroom en dat de vonk van de Ene in ons is. Maar ook in die prachtige caramellekleurige koe die mij aankijkt met peilloos donkere ogen tijdens een koffiepauze in de regen bij een weiland.

Ik hoor u denken; serieus? Tijdens een autorit naar een oord aan een Frans strand?

Zeker wel. Even tussen ons, de reis is voor mij vaak het hoogtepunt van de vakantie. Dat was ook dit jaar zo. Inclusief de mooiste koe die ik ooit gezien heb!

Ik noem dat vakantie met God.

Roland Loos

OVER DE ALPEN

Vorige maand hadden we samen vakantie. Eerst waren we een week in het noorden van Italië, vlak voordat het noodweer daar uitbrak. Daarna reden we de Malojapas over en kwamen met een groep ander wandelaars terecht in Pontresina in het Engadin in Oost-Zwitserland. (We liepen Hans Wilschut toevallig mis). Echt een prachtig gebied met prachtige gletsjers die helaas elk jaar korter worden. Klimaatverandering? Je kunt er niet om heen!

En op een zondagmorgen gingen we naar een kerkdienst in Samedan, een reformierte Kirche, gelegen op een heuvel boven het dorp. We hadden eerst geïnformeerd in welke taal de dienst gehouden zou worden. Gelukkig was het gewoon Duits.

Wie schetst onze verbazing, dat daar een enorm goede cantorij met prachtige jonge stemmen medewerking verleende aan de dienst. Het aantal zangers was ongeveer even groot als dat van de kerkgangers, maar dat was geen bezwaar.

De overdenking van de predikant raakte me. Het thema was: 'Neem Jezus mee op je levensweg'. Bij Jezus kwamen steeds mensen met al hun zorgen, hun ziektes, met hun beperkingen. Ze waagden het erop om Jezus op te zoeken, omdat ze hoopten dat hij hen zou kunnen helpen. En Jezus vroeg: "wat kan ik voor u doen?", alsof hij niet wist waar het hen om te doen was. Maar hij ging ook in op wat je daar zelf tegen over kunt stellen. En dan is navolgen van Christus vanzelf: anderen vragen wat je voor ze kunt doen. We hebben allemaal wel onze mogelijkheden, die we in dienst van anderen en van de wereld om ons heen zou den kunnen gebruiken...Hij weet welke dingen we met ons meedragen, en die ons zwaar op het hart kunnen drukken...

Misschien is dat allemaal niet zo nieuw en verrassend. Het is iets waar ik zelf ook in de loop der jaren nogal eens bij stil heb gestaan. Maar toch raakte me dat op die morgen, midden in onze vakantie.. En misschien niet alleen symbolisch maar ook praktisch: als je in de bergen loopt is de weg soms heel moeilijk te volgen. Er kunnen grote stenen op je pad liggen en de weg naar de top kan best zwaar zijn. Je bent dan heel blij al je een wegwijzer vindt en als iemand je bemoedigt en je zware rugzak overneemt op het laatste stuk naar de hut ...Dat heb ik zelf ook ervaren op onze tochten: iemand die ziet dat je het niet gemakkelijk hebt en hulp aanbiedt. En dan is het heel goed die hulp aan te nemen als het te zwaar wordt... Dan kom je toch boven!

En je éénmaal boven bent, kan het uitzicht fantastisch zijn. Daar kun je dan van genieten....

Dan vergeet je ook de zware tocht, die je ondanks alles hebt volbracht.

Zo kwamen de beide lijntjes van hulp vragen en hulp bieden, heel concreet of meer geestelijk, bij elkaar.

Gerard Rosbergen

KENNISMAKEN MET ELISE FOLMER

Elise Folmer is onze nieuwe jongerenwerker, een goede aanleiding voor dit interview

Mijn enige ontmoeting met Elise was toen zij jaren geleden kaarten verkocht in de kerk voor een goed doel, mooie kaarten en we hadden een leuk gesprekje daarover. Met dat beeld ging ik deze morgen het gesprek in.

Elise is nu 22 jaar en helemaal verknocht aan Amersfoort. Ze woont in het Soesterkwartier en ongeveer vanaf haar geboorte is de Johanneskerk haar 'thuisbasis'. Met warmte vertelt ze over haar eigen ontwikkeling binnen de kerk, haar mooie en belangrijke tijd binnen Supertwien. Geen moment zal zij nalaten om het

'samen met anderen' te benoemen, samen met de andere Supertwiens, met Maaïke de Jong, toen jongerenwerker.

Ze hoopt dat ze nu zelf ook zo kan aansluiten bij wat de jongeren aandragen, dat ze zowel ondersteunend als initiërend én faciliterend kan zijn. Maar wat zij het meest belangrijk vindt is dat zij voorwaarden kan creëren zodat jongeren zich veilig voelen, om zich binnen en buiten de

kerk te durven ontwikkelen en diversiteit en inclusie als meerwaarde te gaan zien.

En ze heeft ook al een idee hoe ze daaraan wil werken. Aandacht voor iedereen is van belang, zonder betutteling, een rondje hoe iedereen erbij zit met aandacht voor leuke en minder leuke dingen, activiteiten aanbieden zodat ook jongeren die minder makkelijk hun verhaal vertellen een andere kans krijgen iets van zichzelf te laten zien.

Ze hoopt dat de jaren bij Supertwien ook voor de jongeren nu een ontwikkeling inluiden waarbij,

zoals zij dat zelf heeft ervaren, de 'kindergod met de baard' meegroeit naar een meer volwassen God en een persoonlijker geloof. De ondersteuning en het vertrouwen vanuit de Kerkenraad geven houvast en steun.

Elise zit in het tweede jaar van de Pabo in Amsterdam, een keuze omdat binnen deze Pabo aandacht is voor grootstedelijke problematiek. Dat betekent dus ook stage in Amsterdam, vroeg op en veel reizen. Elise heeft daarnaast in ieder geval 3 bijbaantjes: oppassen, bij de Drie Ringen in de bediening en bij Supertwien. Over alle 3 vertelt ze met enthousiasme en het lijkt goed te combineren met schoolwerk, stage en haar 'hobby's': Scouting en Supertwien hebben vriendschappen voor het leven opgeleverd. Ook is Elise actief in de Jongerenraad van de gemeente Amersfoort. Zij wil zich inzetten om een brug te slaan tussen politiek en jongeren. Het gaat op andere manier over dezelfde onderwerpen als bij Supertwien: veiligheid (in de stad), diversiteit enz.

Daarnaast praat Elise met veel warmte over haar familie, haar ouders, broers, maar ook haar oma's en opa.

En toen maakte longcovid vorig jaar abrupt een eind aan alle energie met als gevolg tijdelijk stoppen met studie, en andere activiteiten. Gelukkig heeft ze de afgelopen maanden haar conditie weer kunnen opbouwen, school weer opgepakt en kijkt ze met vertrouwen naar de toekomst.

Het kaartenverkopende meisje in de Johanneskerk, heeft zich ontwikkeld tot een jonge vrouw die weet wat ze wil en kan. Haar vertrouwen in anderen én haar goed gevulde rugzak met ervaringen, betrokkenheid, warmte en veel activiteiten, zal haar zeker tot steun zijn in de klus waar ze voor staat: de jongeren van de Johanneskerk helpen bagage te sprokkelen om de stap van kind naar jongvolwassene, ieder op eigen manier, te zetten.

Dank Elise voor dit mooie gesprek, je openheid en het delen van een stukje van je bruisende leven.

Voor nu eerst je koffer pakken voor je vakantie naar Polen, en zoals je zei: *'beetje wennen aan leven met mijn moeder op grote afstand (Tanzania)'*. Voor straks veel succes met een goede (door)start als jongerenwerker met de Supertwiens!!

Trudy Leeuwendal

BUBBELS

In de Bergkerk is deze zomer een expositie met als thema “Bubbels” te zien. (minstens tot 17 september). De werken zijn gemaakt door gemeenteleden en zijn geïnspireerd door de Bergrede van Dilara Bilgic op 8 maart van dit jaar over de Balk en de Splinter. In de Bergrede ging het onder andere over de bubbels waarin we allemaal leven en hoe moeilijk het is om je echt open te stellen voor, en te verbinden met, mensen uit een andere bubbel.

De meeste werken waren beeldend, maar er waren ook gedichten van Tom Segaar. Een gedicht lijkt betrekking te hebben op het Bergkwartier, maar ook voor mensen zonder diepe tuinen klinkt hier een oproep?

Gekoid bestaan

In onze lommerrijke lanen met luisterrijke huizen, diepe tuinen achter beukenhagen hebben wij niets te klagen of te wensen, wij hebben daar het rijk alleen – geen zwart, arm of migrant te zien – wij zijn bijeen met ons soort mensen. Maar in het licht van dit gedicht klinkt keer op keer van hogerhand de roep om ommekeer, om op te staan uit de status quo van ons gekoid bestaan.

LRC

DE GROENE JOHANNES

Bloemen in de vaas, kan dat duurzaam(er)?

We geven allemaal wel eens een bos(je) bloemen, of we zetten thuis bloemen neer. En er is elke zondag een mooie bos bloemen in de kerk.

Maar daar zit wel een ‘maar’ aan vast: de bloementeel heeft heel wat on-duurzame voeten in de aarde, met gevolgen voor de bodemdieren, de insecten, de vogels en de zoogdieren (dus ook de mensen).....hoe kan dat anders? Wat kunnen wij daar zelf aan doen?

1. Kies **bloemen van het seizoen**.
Voorbeeld: één bos bloemen die ingevlogen wordt uit Afrika of in een

verwarmde Nederlandse kas wordt grootgebracht, belast het milieu bijna net zo zwaar als bijvoorbeeld één runderhamburger (gegevens van Milieu Centraal).

2. Kies **bloemen van hier** (inheems), bij de bloemist of pluk ze in uw tuin of in die van een ander. Pluktuinen en dahliaverenigingen zijn in het late voorjaar en in de zomer een prima plek om aan een fleurige bos bloemen te komen. Als er weinig meer bloeit, zijn mooie takken of droogbloemen een optie.
3. Soms vindt u bloemen met biologisch **keurmerk**: EKO, EU-biologisch of Demeter. Het merk Fairtrade is te vinden op ingevlogen bloemen (vooral uit Afrika) en zegt alleen iets over de arbeidsomstandigheden en eerlijke lonen. Er is ook een *Barometer Duurzame Bloemist*, op hun website zijn bloemisten te vinden (ook in Amersfoort, Leusden en Soest) in de niveau's brons, zilver en goud – al naar gelang ze aan duurzaamheidseisen voldoen (qua milieu en sociaal gezien).
4. Koopt u de planten voor uw tuin bij een **Groene Kwekerij** dan zijn ze niet opgekweekt met bestrijdingsmiddelen of kunstmest. In onze regio is dat bv. De Hessenhof in Ede/Lunteren, Dependens in Bennekom, Van Houtum in Doorn. U zult dan ook meer vogels in uw tuin krijgen!
5. Koop geen rozen, lelies of chrysanten bij de bloemist, want er wordt heel veel gif gebruikt bij de teelt. Wist u dat er in de bloementeel veel meer gif gebruikt wordt dan in de voedselproductie (en bij bovenstaande drie het meest)?

De komende weken gaan we nog zo veel mogelijk genieten van alle bloemenpracht in tuinen, perken, parken en de natuur om ons heen! En daarna.....misschien eens op zoek naar alternatieven voor het bosje rozen.

Johanneke Maris

EENDAAGSE RETRAITE

De Xaveriuskerk stuurde een aankondiging van een ééndaagse retraite. Het thema is iets waar we in de Johannes ook mee bezig zijn: het omgaan met de schepping.

Dit schrijven ze zelf:

HOE MOOI ONZE TUIN! ééndaagse retraite zaterdag 2 september 10.00u tot uiterlijk 15.30u

Op deze extra vakantiedag in de nazomer oefenen we ons om de natuur te zien met nieuwe ogen. Daartoe zoeken we inspiratie in onze prachtige Frans en Hildehof (achter de Xaveriuskerk). We genieten van alle moois en verbinden ons met de tuin als beeld van alle leven. We gaan dit doen door het gebruik van onze zintuigen, door te bewegen en het samen lezen van teksten uit 'Laudato si', de milieu-encycliek uit 2015, die op 1 september (Dag van de Schepping) wordt herdacht. Met kopje thee na afloop. Begeleiding: Sonja van den Brand en Huib Klamer (Vacare-meditatiegroep). Met medewerking van Cocky van Leeuwen (lid Tuingroep Frans en Hildehof en lid Franciscusgemeenschap). Plaats: pastorie

Franciscus Xaveriuskerk, t Zand 31 Bijdrage: €7 (eigen lunch meenemen) Aantal deelnemers: maximaal 25 Informatie/opgave: secretariaatscc@gmail.com

ONZE VADER IN DE HEMEL

Deze zomer liet Alke Liebich ons een keer lied 1006 zingen in plaats van het Onze Vader te bidden. Ik vond het een mooie tekst en omdat ik denk dat veel mensen deze tekst niet kennen, staat hij nu in de Johannesbrief.

Onze Vader in de hemel

U staat zorgzaam om ons heen

Geef dat alle mensen weten:

zoals U is er maar één.

Doe ons telkens weer geloven

in een wereld zonder pijn,

in uw rijk dat eens zal komen

en dat soms te zien kan zijn.

Help ons samen goed te leven

en te doen wat U graag wilt.

Geef ons elke dag te eten

tot de honger is gestild.

En vergeef ons wat we fout doen,

net als wij niet blijven staan

bij de fouten van een ander,

maar samen verdergaan.

Help ons om te zien wat goed is

en wat slecht is, boos of naar.

Geef dat wij het juiste kiezen,
dat we goed zijn voor elkaar.
Onze Vader, wij geloven,
dat U onze wereld leidt.
Met uw licht helpt U ons verder.
Hier en nu en straks. Altijd.
Amen.

LRC

IN MEMORIAM: HENK FLORIE

Op 26 juli is op 90-jarige leeftijd Henk Florie overleden.

Henk Florie was getrouwd met Elly Spijker, die vijf jaar geleden is overleden. Henk was vrijzinnig hervormd en Elly doopsgezind. Elly is Henk kerkelijk gezien gevolgd, maar in de Johanneskerk komen beide stromingen met de remonstranten samen. Samen kregen zij zoon Marcel en dochter Mireille en meerdere kleinkinderen.

Henk Florie heeft zijn hele werkzame leven gewerkt bij de AMRObank. Aan dat werk en aan veel andere activiteiten kwam abrupt een einde in december 1987 toen Henk door een auto werd geschept. Hij hield zodanig hersenletsel aan dit ongeval over dat hij niet meer aan het werk is gekomen. Zijn werk voor de kerkenraad, de diaconie en het organiseren van vakanties voor ouderen kon hij nog wel voortzetten. Henk en Elly behoorden tot de laatsten die de bouw van de Johanneskerk in de jaren zestig van de vorige eeuw mogelijk hebben gemaakt.

Het hersenletsel bracht niet alleen met zich mee dat Henk minder kon, hij werd ook wat ongeremd en zijn karakter veranderde. Zolang zij leefde, hielp Elly hem in het maatschappelijk verkeer. Henk had een ontwapenend enthousiasme, gekoppeld aan een grote fysieke energie. De kerk had zijn hart en dat werd niet minder toen hij niet meer in staat was de diensten te bezoeken, getuige de kaarten die hij altijd stuurde. Hij genoot van de contacten en de bezoeken aan en vanuit de gemeente in Rosslau betekenden veel voor hem.

In 2007 moet Henk zich laten behandelen aan een gezwel in zijn hoofd dat als een verlaat effect van het auto-ongeluk optrad. Hij is daardoor 2,5 jaar uit huis geweest voor hij weer met Elly samen kon gaan wonen. Elly moest nog meer opvangen, maar die twee maakten ook veel mee: hier in de Johanneskerk, maar ook reizen of uitstapjes met de plusbus. De schok was dan ook groot toen Elly ziek werd en vijf jaar geleden overleed. De laatste jaren woonde Henk in de Koperhorst waar Jaap de Jong hem trouw bezocht en de Johannesbrief meebracht. Henk las altijd alle artikelen.

De laatste tijd werden de lichamelijke beperkingen van Henk erger en Jaap beseft dat zijn bezoek een dag of tien geleden wel eens de laatste keer zou zijn.

Dit in memoriam is samengesteld dankzij bijdragen van Jan Nienhuis, Alke Liebich, Anneke Boswinkel, Jaap de Jong en Hans Wels.

IN MEMORIAM: ROMBOUT STEGINK

Uitgesproken in de Johanneskerk in Amersfoort – 25 juni 2023 Afgelopen donderdag is er een afscheidsbijeenkomst geweest voor Rombout Stegink in Rusthof, vlakbij zijn geliefde Den Treek. Rombout overleed op 56-jarige leeftijd. De persoonlijke verhalen die bij deze bijeenkomst door (muziek)vrienden, familie, leerlingen en collega's werden verteld, regen zich aaneen tot een kleurrijk mozaïek van zijn leven. Door zijn veelzijdigheid verveelde je je niet met hem. Hij wist meestal goed aan te voelen waar ieders interesse lag. Dat kon variëren van muziek tot fotografie. Van de geschiedenis van

Amersfoort en haar architectuur, tot hardlopen en fietsen. Van fotografie tot klussen, waar hij de laatste jaren in zijn huis voortdurend mee bezig was. Tot zijn einde toe.

Naast dat alles was Rombout fulltime een zeer toegewijde saxofoonleraar van vele leerlingen. Jong en ouder. Behalve de muziek was zijn passie dus ook fietsen. Bij voorkeur deed hij dat in zijn eentje en in het donker. Dan was de wereld een beetje van hem. Regelmatig fietste hij ook door Den Treek met zijn fotocamera. Om vervolgens de mooiste plaatjes te schieten. Onze zoon Frits Jan vertelde ons deze week nog hoeveel hij van Rombout had geleerd op het gebied van fotografie. Hij kreeg van hem een tweedehands Pentax en leerde vooral kijken. 'Anders kijken' zei onze zoon. Vanuit compositie en een beetje liefde voor de omgeving.

Rombout was in zijn jongere jaren, zeg maar puber en adolescentenleeftijd, zeer verknocht aan de Johanneskerk. Toen op zeker moment duidelijk werd dat er zaken gingen veranderen bij de DoReJO, was hij buitengewoon van slag. Het DoRe - gebouw aan de Ring werd verkocht. Dat was tot daaraan toe. Maar ook zijn geliefde predikant en jeugdwerker Herman Heijn vertrok naar Antwerpen. En toen er ook sprake was van een vertrek van Jan Roelof Nienhuis, was voor hem de maat wel een beetje vol. Het liefst had hij de boel bij elkaar gehouden. Hij deed nog een poging om de verbouwing van de Johanneskerk, o.l.v. architect Piet Wassink, een beetje naar zijn hand te zetten. Zo liep hij op zekere dag na de zondagsdienst, met een prachtige maquette binnen. Zo zou de Johanneskerk eruit moeten gaan zien volgens hem. Uren aan geknutseld... Hoe teleurgesteld was hij toen hij begreep dat veel mensen hier geen oren naar hadden. Er wat onverschillig onder bleven.

Tja ook dat was Rombout. Net even te veel gehecht aan het oude vertrouwde en daar niet meer los van kunnen komen. Overigens was hij altijd bereidwillig, al of niet samen met Willem van Twillert dan wel met zijn jeugdkwartet, bij bijzondere gelegenheden te spelen. En iedereen in de Johannesgemeenschap weet, hoe hij grote zorg had voor zijn moeder Riet die hier bleef komen tot het einde van haar leven. Hoe Rombout bij haar uitvaart een toespraak voor haar hield die weergaloos was. Iemand zei me nog deze week: "die toespraak vergeet ik nooit meer. Het was bijna literair." En hoe hij daarna virtuoos een stuk speelde op zijn saxofoon, samen met Willem.

Rombout we zullen je missen. We nemen dan ook niet echt afscheid van je. Je blijft in heel veel harten doorleven. Gewoon omdat we veel van je hielden en erg op je gesteld waren. 'Waar je ook bent', zei een vriend van hem tijdens de herdenking, 'het is vast een plek waar je het beter hebt.' Rust zacht.

Amersfoort, 25 Juni 2023

Renske van Berkel

MUTATIES

Overleden:

Henk Florie

Rombout Stegink

Verhuisd:

Harro Renaud, naar Frankrijk. Blijft Rv

VASTE ADRESSEN

KERKGEBOUW: JOHANNESKERK

Westsingel 30, 3811 BB Amersfoort (tussen Gemeentehuis en St. Jorisplein).

Per bus: halte Stadsring of Varkensmarkt.

Beheercoördinator: J. Nienhuis

Website: www.johanneskerk.nl

Beheer website: K. Meinema

PASTORAAT

Bij dringende pastorale zaken graag contact opnemen met dhr. K. Meinema

JEUGD- EN JONGERENWERK

Supertwien: (vacature)

Coördinatie Esther van der Steeg

Kinderkring: Mw. D. Berendsen

ORGANISTEN

Dhr. H. van Haften, Dhr. W. Jonkers en Mw. A. van Eldik

PENNINGMEESTERS

KERKENRADEN

Doopsgezind

Mw. P.M. de Jong-van de Gevel,

IBAN: NL80 INGB 0000 156 108

t.n.v. 'Penningmeester Doopsgez. Gemeente Amersfoort'

Remonstrant

Mw. K.J. van Dijk,

IBAN: NL12 INGB 0000 122 800, t.n.v. 'Penn.

Remonstrantse Gemeente Amersfoort'.

Vrijzinnig Protestant

Dhr. R. loos

IBAN NL 46 INGB 0000 324045 t.n.v. Vereni-ging

Vrijzinnig Hervormden te Amersfoort,

IBAN NL 59 INGB 0008 0870 12 t.n.v. Protes-tantse

Wijkgemeente van Bijz. Aard te Amersfoort

Stichting Financiële Samenwerking

DoReVP

Dhr. J. Nienhuis

IBAN: NL54 ABNA 0432 092 587

t.n.v. 'Stg Financiële Samenwerking'

DIACONIE

Contactpersonen

Mw. J. Maris

Mw. D. Spee

Penningmeester

Dhr. D.K.J. Tommel

Rekeningnummer: NL11 INGB 0000 131451 t.n.v.

'Diaconie van de Dorejo gemeente te Amersfoort'

LEDENADMINISTRATIE

Dhr. J. Nienhuis

AUTODIENST

Coördinator: dhr. R. Meijer

Graag aanmelden vóór vrijdagavond voorafgaand aan de dienst.

REDACTIE JOHANNESBRIEF

Mw. A. Rosbergen

Mw. L. van Rossum du Chattel

Mw. T. Leeuwendal

Dhr. F. van den Akker

INLEVEREN KOPIJ

Inleverdatum volgend nummer 11 augustus

Graag in een Word-bestand, per e-mail aan johannesbrief@johanneskerk.nl.

Afbeeldingen (foto's, illustraties) graag als apart bestand aanleveren.

Ophalen is donderdag 24 augustus en de Johannesbrief verschijnt op 27 augustus.

SECRETARIAAT KERKENRAAD

Mw L. van Rossum du Chattel

KERKDIENSTEN

27 augustus 10:00 uur, ds. Alke Liebich, organist Hans van Haaften

In deze viering delen wij brood en wijn. We volgen het oecumenische leesrooster en lezen Mattheüs 16: 21-27. Daar staan bekende zinnen: Wat heeft een mens eraan de hele wereld te winnen als dat ten koste gaat van zijn leven? (NBV21) Want wat baat het een mens, als hij heel de wereld wint en aan zijn ziel schade lijdt? (Herziene Statenvertaling) Stel dat je de hele wereld in bezit krijgt. Wat heb je daaraan als je je leven verliest? (Bijbel in gewone taal) Want wat zal het een mens baten als hij de hele wereld-op-orde wint, maar zijn ziel beschadigt? (Naardense vertaling). Over de dubbelzinnigheid van winnen en verliezen.

3 september 10.00 uur – startzondag ds. Alke Liebich, organist Alice van Elden

Thema: Inspiratie – over zoeken en vinden
Je kunt prima zonder, gewoon elke dag opstaan, doen wat je moet doen. Eten en drinken en naar bed gaan. Maar om te léven heb je toch meer nodig: iets wat je motiveert, waar je warm van wordt. Wat je helpt om stormen te doorstaan. Wat de wereld mooier maakt. Daar gaat inspiratie over. Ik ben al heel benieuwd naar die van u. Wij lezen delen uit Mattheüs 13: 44-58, waarin het over zoeken en vinden gaat. Je kan ook prima zonder startzondag. Maar toch is het leuk om af en toe feest te vieren. Dat doen we volgens goede traditie in september. Wat fijn dat we er allemaal -hopelijk zo veel mogelijk- weer zijn . En vertel hoe het met je gaat, wat je inspireert.

Programma startzondag (onder voorbehoud, let op de Johannesmail):

Verzoek om voor de dienst je meegebrachte lunch in te leveren in de keuken. En wil je iets bakken voor bij de koffie? Geef dat dan even door

Na de dienst

- Koffie tot ca 11:45
- Workshops:
Zingen met Alice van Eldik
In gesprek onder leiding van Nicolas Joël

Handen uit de mouwen, creatief met textiel
Spelletjes onder leiding van jeugd

- 12:30 lunch
- 13:15 afsluiten en opruimen

10 september 10.00 uur ds. Geke van Schuppen, organist Kor Pollema

17 september Ruimteviering, aanvang 10:30

Thema: een goed gesprek. Esther, Joods en koningin aan het Perzisch hof, wordt door haar oom Mordechai wakker geschud. Een spannend gesprek. Het staat in Esther 4. Het is ook vredesweek. De vredesduif vliegt weer verder. Van de *Blauwe paraplu* naar een jongerenproject. U leest er elders over.

24 september 10.00 uur ds. W. Dijkstra, organist Wibren Jonkers

1 oktober 10.00 uur ds. Monique van Soest

Agenda

Zaterdag 2 september 10.00 u tot uiterlijk 15.30u retraite in de Xaveriuskerk

Maandag 4 september 19:30 u bijeenkomst voor contactleden, bezorgers en bezoekers. In de kerk.

Vrijdag 15 september tussen 14:30 en 17:00 15-jarig bestaan van het Straatpastoraat De Bron (Vogelplein 1)

Donderdag 21 september 20-23 - Internationale Dag van de Vrede Domkerk Utrecht

drukwerk

Aan de heer / mevrouw
